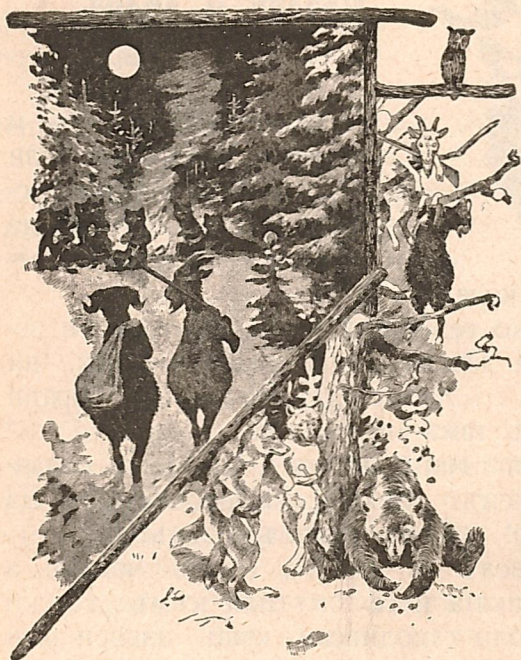

Стигна-
ли тѣ до о-
гъня и що да
видятъ?-- Край
огнището на-
сѣдали нѣкол-
ко вълци, гре-
ятъ се и си
приказватъ..., а
щомъ видѣли
дошлитѣ си
гости, почнали
съ зжби да
потракуватъ...

— Ехъ,
че славенъ о-
бѣдъ! прого-
ворилъ единъ
вълкъ.

— Па и са-
ми дошелъ на

зжбитѣ ни... рекълъ други.

Овенътъ примрѣлъ отъ страхъ, а козелътъ не
искалъ и да знае. Доближилъ се той край огъня,
почналъ да се грѣе и поздравилъ вълцитѣ: „До-
бъръ ви вечеръ, мои дѣца!“ имъ рекалъ той.

— Далъ богъ добро. Здравей, Козльо Гайдуни-
чинъ! му отговорили тѣ....

— Постопилъ се козелътъ, па казалъ на овена:

— Я извади, братко, изъ човала една вълчеш-
ка глава, да я опечемъ на жаравата и си позаку-
симъ!...

Овенътъ почналъ да бърка въ човала, а ко-